

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

Σταμάτη

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ο Ροβέρτος βρήκε την ευκαιρία να την κυττάξει. Κι’ αυτός τότε, όπως κι’ ο Στέφανος κι’ η κ. ντ’ Αρζάκ, αναρωτήθηκε: «Τί έχει λοιπόν;» Η Μαργαρίτα δεν ήταν πειά ή γυναίκα που αγαπούσε για την αγγελική της γλυκύτητα... Η όψη της είχε μεταβληθεί, το βλέμμα της ήταν στυγνό, το χαμόγελό της θιασμένο, το μέτωπό της συνωφρωμένο. Είχε χάσει τη γλυκειά κι’ ευγενική γαλήνη της...

“Ο κ. ντε λά Φρεσναί, βλέποντάς την έτσι, ένοιωθε αποθάρρυνσι, απογοήτευσι...

— Κυρία, της είπε, όταν μπόρεσε να την πλησιάσει, συγχωρήστε με γιατί ήρθα να σας ένοχλήσω πάλι, αλλά δεν μπόρεσα ν’ αντισταθώ στην περιέργειά μου. Πέστε μου, σας εξορκίζω, αν πραγματοποιήθηκε ή προφητεία μου και λάβατε σήμερα από το μνηστήρα σας την έπιστολή που σας προανήγγειλα χθές.

Στην κατάσταση που βρισκόταν ή Μαργαρίτα, ή έρωτησις αυτή της φάνηκε σαν την μεγαλύτερη αθάδεια. Απάντησε λοιπόν με περιφρονητική ψυχρότητα:

— “Οχι, κύριε... Έξ’ άλλου δεν υπήρχε λόγος για να γραφή.

“Ο Ροβέρτος νόμισε πως ήταν χαμένος.

— Βλέπω, κυρία μου, είτε με φωνή ταραγμένη, ότι δεν ήμουν καλός προφήτης. Δεν έχω κανένα λόγο να σας ένοχλήσω περισσότερο, τώρα που ίκανοποιήσατε την περιέργειά μου...

Κι’ απομακρύνθηκε ταραγμένος, ταπεινωμένος, θλιμμένος, γιατί την αγαπούσε, την αγαπούσε πραγματικά.

Μά ή κ. ντ’ Αρζάκ, ή οποία τον παραμόνευε ενω κουβέντιαζε με τη Μαργαρίτα και είχε ακούσει τη φράσι: «Ίκανοποιήσατε την περιέργειά μου», τον σταμάτησε, καθώς διευθυνόταν προς την πόρτα και του είπε:

— “Α! τώρα που ή δική σας περιέργεια ίκανοποιήθηκε, κύριε, θα είχατε την καλωσύνη να λυπηθήτε και την δική μου περιέργεια και να μου επιτρέψετε να σας άπειθύνω κι’ εγώ μια έρώτησι, κάπως άδιάκριτη, είν’ αλήθεια.

— Είμαι στάς διαταγάς σας, κυρία, άποκρίθηκε ο Ροβέρτος μ’ ευγένεια.

— Δεν τολμώ, είπε ή μητέρα της Μαργαρίτας με κάποια άμηχανία.

— Έσείς, κυρία; Αυτό με έκπληττει...

— Φοβάμαι μήπως σας δυσρεστήσω...

— “Ω! πέστε μου, τι θέλετε χωρίς κανένα φόβο...

— Τότε ωραία... Προχθές, κατά τις όχτώ το βράδυ, κάποιος φίλος μου σας συνάντησε...

“Ο Ροβέρτος, με τα πρώτα αυτά λόγια, φάνηκε σαν ν’ άνακταή.

“Η Μαργαρίτα που στεκόταν λίγο πιό πέρα, έκάρφωνε επάνω του διαπεραστικά βλέμματα.

“Ο Στέφανος, που είχε πλησιάσει κι’ αυτός, κύτταξε τη

Μαργαρίτα.

Και ή κ. ντ’ Αρζάκ έξακολούθησε:

— “Ο φίλος μου λοιπόν αυτός σας είδε πιασμένο μπράτσο με μπράτσο, στο σταθμό της Όρλεάνης, με μια νέα ώραία σαν άγγελο και ντυμένη μάλλον άπλά...

— Αυτό είνε αληθέστατο, κυρία, άπάντησε ο Ροβέρτος μ’ ένα θλιβερό χαμόγελο και με ύφος άγανακτισμένο.

— Λοιπόν, κύριε, πρόσθεσε ή μητέρα της Μαργαρίτας, αυτό που διστάζω να σας πω είνε ότι κάποιος φίλος μου ύποστήριξε ότι ή νέα αυτή ήταν ή δεσποινίς Ζιζί του μπαλλέτου της Όπερας...

— “Οχι, κυρία, άποκρίθηκε σοβαρά ο Ροβέρτος. “Ηταν άδελφή μου!

Και γύρισε και κύτταξε τη Μαργαρίτα.

“Ω! πόσο φαινόταν τώρα ευτυχισμένη.

“Η νέα γυναίκα είχε κοκκινίσει κι’ άχτινοβολούσε από ή χαρά της. Μέσα σε μια στιγμή είχε ξαναπάρει όλη την άμορφιά της και τη γλύκα της.

— Αυτό λοιπόν ήταν; σκέφτηκε ο Ροβέρτος, χαμογελώντας προς αυτήν έρωτικά. “Ωστε με ζήλευε...

“Ο Στέφανος, που παρακολουθούσε κι’ αυτός την έκφρασι του προσώπου της Μαργαρίτας, ένοιωσε μια άπέραντη θλίψη να του πλημμυρίζη την καρδιά.

Μετά το μικρό αυτό έπεισόδιο, ο Ροβέρτος έφυγε. Μόλις βγήκε έξω, δυνατά γέλια ξέσπασαν στο σαλόνι.

— “Ω! αυτό είνε υπέροχο! έλεγαν οί μέν.

— Τί ωραίο άστείο! έλεγαν οί άλλοι.

— “Αδελφή του!... Χά! χά!

— Μά δεν έχει άδελφή!... Ποτέ δεν είχε άδελφή... Είνε μοναχογιός! “Η μητέρα του ήταν συγγενής μου και την είδα να πεθαίνει, είπε κάποιος ήλικιωμένος διπλωμάτης. Μια μόνη θλίψη είχε, ότι δεν άπόκτησε κόρη...

— “Αλήθεια; φώναξε ή κ. ντ’ Αρζάκ. Με κοροΐδεψε λοιπόν;

— “Αλλά γιατί τον άνακρίνατε μπροστά στον κόσμο; “Ετσι κι’ αυτός έκανε, ότι κάνουν κι’ οί ύπουργοί όταν συλληφθούν για κατάχρησι... “Αρνηθήκε... “Όπως οί ύπουργοί άποσχεδιάζουν ένα πλαστο έγγραφο για να σκεπάσουν τις καταχρήσις τους, έτσι κι’ αυτός άποσχεδιάσε μια άδελφή για να σκεπάση το σκάνδαλό του.

Και τα γέλια ξανάρχισαν.

“Η Μαργαρίτα χαμογελούσε φιλάρεσκα, άκούγοντας τα γέλια αυτά...

Τίποτε δεν την έμπόδιζε να είν’ ευτυχισμένη, τίποτε δεν έτάραζε την έμπιστοσύνη της προς το Ροβέρτο.

— “Άγνοώ πως έξηγείται αυτό, έλεγε μέσα της. “Αλλά άφού το βεβαιώνει ο ίδιος, άσφάλως θα ήταν άδελφή του...

“Ο Γκαστόν, ντυμένος για το γεύμα, πρόβαλε δειλά, εκείνη τη στιγμή, στην πόρτα.

— “Ελα λοιπόν, παιδάκι μου! του φώναξε ή Μαργαρίτα.

Κι’ έπειδή εκείνος δεν τολμούσε να πλησιάση γιατί τον είχε διώξει πρό μιας ώρας, έτρεξε προς αυτόν, τον έπήρε

“Ετρεξε προς αυτόν και τον έπήρε στα γόνατά της.

στά γόνατά της και τον αγκάλιασε με στοργή.

Ἡ θεά τοῦ Γκαστόν δὲν τὴν ἐτάραζε τώρα...

Τῆς θύμιζε τὸ Ροβέρτο, τὸ Ροβέρτο, τὸν ὁποῖο δὲν ἐμψούσε πειά...

ΙΥ

Πραγματικά, ἡ νέα τὴν ὁποία συνώδευε ὁ Ροβέρτος καὶ γιὰ τὴν ὁποία τόσοσ θόρυβος εἶχε γίνει, ἦταν ἀδελφή του... Μιά ἀδελφή ἀπὸ τὴ δευτέρα σύζυγο τοῦ πατέρα του, ἐγκαταλελειμμένη, χαμένη, γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς ὁποίας δυὸ μῆνες τώρα κατέβαλλε ἀπείρους κόπους. Τέλος ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη τῆς, ἔμαθε ὅτι θρῆσκόταν σὲ κάποιον μοναστήρι τῶν περιχώρων τῆς Γενεύης, ἀπ' ὅπου καὶ τὴν ξαναπῆρε... Ἦταν ὠραιότατη καὶ, μολονότι δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ δώδεκα χρόνια τῆς, εἶχε τόση ἀνάπτυξι, ὥστε φαινόταν δεκάξη. Ἡ μητέρα τῆς ἦταν ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο, ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια ἀριστοκρατικῆ, ἀλλὰ κατεστραμμένη. Ὁ πατέρας τοῦ Ροβέρτου, ὅταν ἐχήρησε, ταξίδεψε στὴν Ἰταλία κί' ἐκεῖ τὴν εἶδε καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε μὲ πάθος. Ἐλπίζε στὴν ἀρχὴ ὅτι θὰ κατῶρθωνε νὰ τὴν ἀποπλανήσῃ. Ἀλλὰ κατάλαβε γρήγορα πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον κί' ἀποφάσισε νὰ τὴν παντρευτῆ. Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἡ δευτέρη σύζυγός του πέθανε, ἀφήνοντάς του μιὰ κόρη... Ὁ πατέρας τοῦ Ροβέρτου τότε ξαναγύρισε στὴ Γαλλία, ἐγκαταλείποντας τὴν κόρη του κί' ἀποσιωπῶντας τὸ δεύτερο γάμο του. Τὸ κορίτσι τὸ πῆραν μερικοὶ συγγενεῖς τῆς μητέρας του καὶ τὸ ἐκλείσαν σ' ἕνα μοναστήρι καλογραιῶν. Ἐκεῖ πέρασε τὰ παιδιὰ τῆς χρόνια ἡ Τερέζα — ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὴν ἀδελφή τοῦ Ροβέρτου — κί' ὅταν μεγάλωσε κάπως κί' ἔμαθε τὴν ἱστορία τῆς, κηθησε κρυφὰ κί' ἔγραψε στὸν ἀδελφὸ τῆς.

Ὁ Ροβέρτος, πού ἀγνοοῦσε καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὴν ὑπαρξί τῆς, ξαφνιάστηκε λαβαίνοντας τὴν ἐπιστολή τῆς. Μὰ μόλις ἔμαθε τὴν ἱστορία τῆς, τὴν ἐγκατάλειψι τῆς ἀπ' τὸν πατέρα του, δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν προσκαλέσῃ κοντὰ του. Ἡ Τερέζα λοιπὸν εἶχε φτάσει πρὸ δυὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι κί' ὁ Ροβέρτος εἶχε πάει νὰ τὴν πάρῃ ἀπ' τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Κί' ἐπειδὴ ἦταν ἀγγελικὰ ὠραία καὶ καλὴ, τὴν ἀγάπησε ἀμέσως.

Μὲ τὴν ἀδελφή του λοιπὸν τὸν εἶχαν ἰδεῖ οἱ φίλοι τῆς κ. ντ' Ἀρζάκ καὶ δημιούργησαν ὀλόκληρο σκάνδαλο εἰς θάρος του.

Ἐπὶ ὄχτῳ μέρες οἱ κοσμικοὶ κύκλοι τοῦ Παρισιοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὴν πρᾶξι αὐτὴ τοῦ Ροβέρτου, τὴν ὁποία ἐπαινοῦσαν μ' ἐνθουσιασμό. Μὲ τὴν ἀναγνώρισι τῆς ἀδελφῆς του, θυσίαζε ἕνα εἰσόδημα ἑβδομηνητα καὶ πλέον χιλιάδων φράγκων ἑτησίως. Ἦταν πρωτοφανές! Ὅλοι τὸν θαύμαζαν κί' ἔλεγαν: «Μόνον αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς γιὰ τέτοιες θυσίες»!...

Συγχρόνως ὁμοῦ δὲν ἔπαυαν καὶ νὰ φλυαροῦν γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν Μαργαρίτα.

Ἡ Μαργαρίτα τότε, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ σχόλια αὐτὰ πού τὴν δυσαρροστοῦσαν, ἐκλείσει τὸ σπίτι τῆς σὲ ὄλους. Κατόπιν, παρακινουμένη ἀπὸ τὸν Γκαστόν, δέχτηκε τὸ Ροβέρτο.

Ἡ φτωχὴ γυναῖκα πάλαιε τώρα ἐναντίον τῆς ἴδιας τῆς καρδιάς τῆς, ἡ ὁποία τὴν τραβοῦσε πρὸς τὸ Ροβέρτο... Ἀλλὰ — τί παράδοξο πρᾶγμα! — αὐτὸς πού ἤθελε ν' ἀγαπή ἦταν ὁ Στέφανος!... Ὅλες ἡ ζωηρὲς συγκινήσεις τῆς προερχόντουσαν ἀπὸ τὸν πρῶτο, ἀλλὰ ὅλες ἡ γλυκεῖες σκέψεις τῆς γιὰ τὸ μέλλον, περισιρῶντουσαν γύρω ἀπὸ τὸν δεύτερο. Μαζὺ μὲ τὸν Στέφανο, ὠνειροπολοῦσε ν' ἀπυτραθηχτῆ μακρὰ ἀπ' τὸν κόσμον, στὸν ὁποῖο εἶχε συναντήσῃ τὸ Ροβέρτο, καὶ περιέμενε τὸ τέ-

λος τοῦ ἔρωτός τῆς πρὸς αὐτὸν μ' ἐμπιστοσύνη καὶ βεβαιότητα, ὅπως περιμένει κανεὶς τὴν εἰκοστὴ μέρα τοῦ κακοήθους πυρετοῦ γιὰ νὰ μπῆ στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως. Συχνὰ μάλιστα θύμωνε λίγο ἐναντίον τοῦ Στεφάνου, γιὰ τὴν ἀποθάρρυνε καὶ δὲν τὴν βοηθοῦσε νὰ διώξῃ γρηγορώτερα τὴν ὀχληρὴ ἀνάμνησι τοῦ Ροβέρτου.

Στὸ Στέφανο μιὰ μόνη ἀπόμεινε ἐλπίς: Τὸ μεγάλο πλεονέκτημα τοῦ Ροβέρτου ἀπέναντί του ἦταν ὅτι προκαλοῦσε τύψεις συνειδήσεως στὴ Μαργαρίτα. Σ' αὐτὸ ὠφείλετο ἡ ταραχὴ πού τῆς προκαλοῦσε ἡ παρουσία του καὶ ἡ ὁποία τοῦ ἔδινε τόσο θέλητρο. Σκέφτηκε λοιπὸν ὁ Στέφανος ὅτι δεχόμενος τὸν ἀνταγωνισμό του κί' ἀφήνοντας στὴ Μαργαρίτα τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς ἐκλογῆς, θὰ ἔδιωχνε ἀπὸ μέσα τῆς τὶς τύψεις. Ἐτσι ὁ Ροβέρτος θὰ ἔπαυε πειὰ νὰ εἶνε ὁ ὀλέθριος γόης. Ἡ παρουσία του δὲν θὰ τῆς προκαλοῦσε τρόμο, ἂν εἶχε τὴν ἄδεια νὰ τὴν ἐπισκέπτεται ἐλεύθερα καὶ ἡ συνομιλίες τῆς μαζὺ του θὰ ἔχαναν τὴν προηγουμένη τους γοητεία. Τότε ὁ Στέφανος θὰ μπορούσε νὰ παλαίση μαζὺ του μὲ ἴσα ὄπλα.

— Θαρρῆ μέρα, ἔλεγε, πού θὰ προτιμηθῆ αὐτὸς πού ἀγαπᾶ περισσότερο. Τότε ἡ Μαργαρίτα θὰ γίνῃ ἐντελῶς δική μου.

Ἄλλ' ὁ Ροβέρτος κατάλαβε τὴν παγίδα τοῦ ἀντεραστοῦ του κί' ἄρχισε νὰ φέρεται ἀναλόγως. Πῆγαινε κί' ἐπισκεφτόταν βέβαια συχνὰ τὴ Μαργαρίτα, ἀλλὰ πάντα σὰν ξένος. Σὲ κανένα δὲν φερόταν μὲ οἰκειότητα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Γκαστόν. Καὶ πρὸς αὐτὴν ἀκόμα τὴ Μαργαρίτα τηροῦσε κάποια ψυχρότητα καὶ φερόταν μ' ἕνα δειλὸ σεβασμὸ, ὁ ὁποῖος τὴν τάραζε πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε οἰκειότητα.

Ὅσο ὁμοῦ ἦταν ἐπιφυλακτικὸς στοὺς τρόπους, τόσο εὐλικρινὴς καὶ μάλιστα τολμηρὸς ἦταν στὰ λόγια. Μολονότι φαινομενικῶς ἡ Μαργαρίτα δὲν τοῦ ἔδινε καμμιά ἐλπίδα, τῆς μιλοῦσε σὰν νὰ εἶχε δεχτῆ τὸν ἔρωτά του. Τὴν ἡμέρα μάλιστα πού τῆς παρουσίασε τὴν ἀδελφή του τὴν Τερέζα κί' αὐτὴ τὸν θαύμασε γιὰ τὴν γενναιοδωρία του πρὸς τὸ μικρὸ κί' ἐγκαταλελειμμένο αὐτὸ κορίτσι, πού μπορούσε περήφμα νὰ μὴν τὸ ἀναγνωρίσῃ, ἐκεῖνος τῆς εἶπε:

— Δίστασα γιὰ μιὰ στιγμή νὰ θυσιάσω τὶς ἑβδομηνητα χιλιάδες φράγκα ἐξ αἰτίας σας, ἀλλὰ σκέφθηκα ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν καὶ σὲ σᾶς, ὅπως καὶ σὲ μένα, ἀδιάφορο...

Ἡ Μαργαρίτα προσποιήθηκε ὅτι δὲν τὸν ἄκουσε. Χάιδεψε τὴν Τερέζα, ἀλλὰ κοκκίνισε κί' ἔτσι προδόθηκε.

Ἡ πεποιθὴσις αὐτὴ τοῦ Ροβέρτου τῆς φαινότανε κωμικῆ. Ὡστόσο τὴν ἀνησυχοῦσε.

Ἐτσι, ἐνῶ ἡ Μαργαρίτα περιέμενε μὲ τόση ἀφέλεια νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, ὁ Ροβέρτος περιέμενε περήφανα πότε ἡ Μαργαρίτα θὰ ξεχνοῦσε τὸ Στέφανο.

Ἐντῶμεταξὺ, οἱ δυὸ ἀντερασταὶ ἀπέφευγαν νὰ συναντῶνται: Ὁ ἕνας πῆγαινε τὸ πρωτὶ κί' ὁ ἄλλος τὸ βράδυ. Κί' ὁ καθένας τους εἶχε ἀπὸ ἕνα σύμμαχο στὸν ἀγῶνα του: Ὁ Στέφανος τὴν κ. ντ' Ἀρζάκ κί' ὁ Ροβέρτος τὸ μικρὸ Γκαστόν.

Κ' ἡ Μαργαρίτα κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς μεθοῦσε ἀπὸ τὸν διπλὸ ἔρωτά τῆς καὶ περνοῦσε ἀτελείωτες ὥρες, ἐξετάζοντας τὰ αἰσθημὰ τῆς, χωρὶς νὰ τὰ καταλαβαίῃ.

Ἐνα βράδυ, ὁ Στέφανος βλέποντάς τὴν δυστυχισμένη, ἀνήσυχη, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς, τῆς εἶπε μὲ θάρρος καὶ τρυφερότητα:

— Γιατὶ νὰ θασανίζεσαι ἔτσι;... Τὸν ἀγαπᾶς... Πές το μὲ θάρρος, φτωχὴ μου Μαργαρίτα... Δὲν θὰ θυμώσω καθόλου ἐναντίον σου... Δὲν εἶνε σφάλμα σου αὐτό... Ἰβὰι, πές ὅτι ἀγαπᾶς τὸ Ροβέρτο... Κί' αὐτὸς σ' ἀγαπᾶ!... Παντρέψου τον!... (Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν ὠραία, ἀγγελικὴ καὶ καλὴ κί' ὁ Ροβέρτος τὴν ἀγάπησε ἀμέσως.